

[Hanne Reintoft.]

Den kommende rammelov for kommunernes og amternes styrelse af den sociale administration bør tilgodese ønskerne om en demokratisering af forvaltningen på det sociale område bl. a., og det er vigtigt ved, at alle klager over administrative afgørelser eller undladelseshandlinger — og dem er der nok af — kan behandles af et amtligt, folkevalgt ankeorgan og ikke som nu af amtmanden, der vel nærmest er et levn fra feudaltiden.

Lønmodtagergruppen er ikke rimeligt repræsenteret i administrationen af vores sociale apparat. Lønmodtagergruppen er imidlertid den største gruppe her i landet, det er den, der har flest besværigheder med behandlingen af sine sociale problemer, og den har ikke brug for et embedsapparat, der på grund af dårlige bevillinger og dårlige arbejdsvilkår betyder nye forsinkelser og nyt bureaukrati.

Vi skal have en forbedret social service gennem en bedre lovgivning, gennem mere kvalificeret personale og gennem demokratisering af forvaltning og ankemuligheder.

Ved omtalen af forbedring af lovgivningen har statsministeren antydet — og det blev ved antydningerne — at understøttelsen ved arbejdsløshed og dagpenge ved sygdom og ulykke skal bringes à jour. I går fik partierne en henvendelse fra en kreds af faglige ledere, der repræsenterede ca. 150.000 arbejdere. Man måtte til sin undren konstatere, at det faktisk dårlig nok interesserede regeringspartierne. Men alligevel fik de kraftigt understreget, at en sådan forbedring af dagpengesatserne er en simpel nødvendighed for store dele af lønmodtagergruppen, hvis levevilkårene ikke skal forringes katastrofalt. Jeg håber, arbejdsministeren vil tage de ord op til revision, han sagde til mig i foråret om vores kulante arbejdsløshedslovgivning og om de mere eller mindre lødige problemer; dette er et lødigt problem, der må rettes.

Vi har hørt den konservative ordfører, hr. Haunstrup Clemmensen, udfolde et sandt

eldorado om en funktionærstab med lang ferie og afskedigelsesløn, og jeg ved ikke hvad. Jeg vil indrømme, jeg ville hellere have hørt det omkring overenskomstforhandlingerne, eller da man greb ind i slagteriarbejderstrejken; da havde det været mere på sin plads at komme med det. Men når nu det konservative regeringspartis ordfører kommer med det, så må vi have en klarere udtalelse fra statsministeren om, hvorvidt vi kan vente at få imødekommet vores ønsker om fuld dækning for løntab ved sygdom, tilskadekomst og arbejdsløshed. Vi kan ikke klare os med de vage vendinger, det passer ikke med hinanden; så er det igen falske løfter og falsk propaganda.

Jeg har lagt vægt på, at den sociale forvaltning skal demokratiseres. Hvordan det går, når man går den modsatte vej, det har vi set meget tydelige eksempler på. Arbejderbevægelsen har draget dyre og dårlige erfaringer med den studehandel, der blev lavet, da fagbevægelsen blev frataget arbejdsanvisningsretten. Arbejdsformidlingen er kommet til at fungere nøjagtig så slet, som vi frygtede, og som vi advarede om. Det bureaukratiske apparat er vokset, statens udgifter er vokset — det plejer man ellers at sige i den nuværende regering at de ikke skal — der præsteres en række forkerte henvisninger, der bliver vanskeligheder på arbejdsmarkedet, og der sker privat misbrug.

Det er sikkert også baggrunden for, at en række fagforeninger har udtalt sig mod yderligere afgivelse af kompetence til det offentlige. I stedet for at begrænse fagbevægelsens rolle i vort sociale sikringssystem skulle den udvides ude på de store arbejdspladser og i fagforeningernes bestyrelser. Her er personkendskabet, her har man vist evnen til at administrere, og her er den direkte demokratiske kontrol, fordi medlemmerne kan være til stede næsten dagligt.

For ikke at blive misforstået skal jeg gentage, at det er i de enkelte fagforeningsledelser, i klubbestyrelser og blandt tillidsmændene på arbejdspladserne, vi kan møde